

MIJN ZELF LEES BOEK

VOOR GROEP 5

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Inhoudsopgave

AVI E4

6 Regel: Als je ouders...

Marjon Hoffman *met tekeningen van Georgien Overwater*

13 Voetballen

Vivian den Hollander *met tekeningen van Juliette de Wit*

22 De Stinkwinkel

Jette Schröder *met tekeningen van Heleen Brulot*

31 Post uit het zuiden

Sylvia Vanden Heede *met tekeningen van Thé Tjong-Khing*

45 Het briefje

Lizette de Koning *met tekeningen van Juliette de Wit*

AVI M5

54 Een groen meisje

Rian Visser *met tekeningen van* Lars Deltrap

67 Ridder gezocht

Pim Lammers *met tekeningen van* Natascha Stenvert

76 Raadsels van juf Juul

Jolanda Horsten *met tekeningen van* Andrea Kruis

78 Zwart vierkant

Mohana van den Kroonenberg *met tekeningen van*
Els van Egeraat

90 Het Koekoeksmonster

Linda Vogelesang *met tekeningen van* Jade van der Zalm

102 Jorrik de ork

Thijs Goverde *met tekeningen van* Lars Deltrap

AVI E5

112 Tekenles

Mirjam Oldenhavé *met tekeningen van* Rick de Haas

120 Het geluid van de zee

Reggie Naus *met tekeningen van* Mark Janssen

133 Hoe kom je voor de ergste drukte langs Parijs?

René van der Velde *met tekeningen van* Georgien Overwater

143 Een lome zondag

Arend van Dam *met tekeningen van* Alex de Wolf

155 Wimms vakantiekiebel

Yorick Goldewijk *met tekeningen van* Kees de Boer

Regel

Als je ouders een naam voor je hebben verzonnen toen je een baby was, mag je er later best zelf eentje bij verzinnen!

We zitten aan tafel en iedereen zit te smullen van zijn eten. Mijn moeder heeft namelijk lasagne gemaakt en dat kan ze heel erg goed, alleen doet ze het bijna nooit. 'Mmm...' en 'Lekker' zijn dan ook de enige dingen die we zeggen, tot Kees als eerste zijn bord leeg heeft.

'Waarom heet ik eigenlijk Kees?' vraagt hij ineens.

Mijn moeder vindt het maar een rare vraag. 'Hoezo?'

'Ik had gewoon veel liever een andere naam gehad.'

Mijn moeder blijft fronsen. 'Wat zit je nou toch te klagen? Kees is toch geweldig? Wij vonden dat juist zo leuk, gewoon Kees, een simpele naam zonder gedoe,' legt mijn moeder uit.

'Ik zou toch liever anders heten,' zegt Kees. En ik kan me dat best voorstellen, want ik heb zelf ook al heel veel leuke namen gehoord en

dat mijn ouders toen ze alle namen van de wereld konden kiezen, juist Floor hebben gekozen, snap ik ook niet.

'Ik zou zelf liever Isabel heten dan Floor, of Bo. Bo vind ik ook altijd heel mooi,' zeg ik tegen mijn ouders om Kees een beetje te steunen.

Kees gaat zelf ook nog even lekker door met klagen. 'Ik zou liever Roderik heten,' zegt Kees, 'Roderik-Dirk of zo.'

Ik barst in lachen uit. 'Hoe?' vraag ik.

'Roderik-Dirk,' zegt Kees, 'net zoals die ridder van de tv. Dat vind ik veel mooier dan gewoon Kees.'

Mijn ouders zitten allebei te grinniken.

'Ik vind dat een echte studentennaam, lacht mijn vader. 'Kees is veel leuker! Heet jij maar lekker gewoon Kees!'

Maar Kees zit een beetje bozig voor zich uit te staren. Als mijn ouders allang de tafel hebben afgeruimd, zit Kees nog steeds in zijn eentje te mokken, dus besluit ik naast hem te gaan zitten en mee te doen, want ik vind dat hij gelijk heeft.

'Waarom geven ouders hun kinderen toch nooit een naam waar ze blij mee zijn?' zeg ik.

'Ze kunnen beter alle kinderen gewoon baby X noemen en dan later, als de baby een

kind is, dat kind zelf een naam uit laten kiezen.'

Kees krast wat met zijn vinger in onze houten keukentafel, maar ik zie dat hij naar me luistert.

'Of dat ieder kind een naam van zijn ouders krijgt en later zelf ook nog een naam erbij mag kiezen, die hij of zij zelf mooi vindt!'

Mijn broer is onder de indruk van mijn idee. 'Hoe zou jij dan willen heten?' vraagt hij.

'Isabel eerst, en dan pas Floor,' zeg ik.

'En ik eerst Roderik,' zegt Kees.

'Dan hebben we voortaan twee namen, eentje die onze ouders hebben verzonnen en de andere hebben we zelf gekozen!' lach ik.

Kees knikt. 'Laten we dat echt doen,' zegt hij. 'Laten we aan papa en mama vertellen dat we vanaf nu Roderik en Isabel heten!'

Ik vind Roderik ook geen leuke naam. Maar ik kan er niets van zeggen, want dat is de naam die Kees voor zichzelf gekozen heeft, dus loop ik achter hem aan de huiskamer in.

Mijn ouders zitten op de bank en Kees en ik gaan naast elkaar voor ze staan. 'Wij willen jullie wat vertellen,' zegt

Kees plechtig. 'Wij vinden het namelijk oneerlijk dat baby's een naam van hun ouders krijgen, waar ze zelf niet voor gekozen hebben. En daarom willen wij vanaf nu een naam hebben die we wel zelf hebben gekozen.'

Ik sta er met een serieus gezicht naast.

Mijn ouders staren naar ons.

'Wij heten voortaan Isabel en Roderik!' zegt Kees.

Maar mijn moeder schudt haar hoofd en grijnst naar mijn vader. 'Roderik, hoe komt hij daar toch bij, hè!' lacht ze.

'En toch wil ik dat jullie nu luisteren!' schreeuwt Kees.

Mijn moeder staat op, de maat is duidelijk vol. 'Voor mij blijven jullie Kees en Floor en jij moet niet zo'n grote mond hebben!' zegt ze boos.

Dus gaan we maar naar buiten. Nu het langer licht is, mag dat. 'Die stomme mama, die doet ook nooit eens wat we willen!' roept Kees en hij schopt tegen een graspol op het veldje waar we lopen.

'Tik!' horen we, Kees heeft iets geraakt met zijn voet en weggeschopt. We lopen ernaartoe en ik raap het op.

'Het is een spuitbusje!' zegt Kees. Hij klaart weer helemaal op en drukt een keer zachtjes op het knopje. Er komt een zwarte stip in het gras. 'Verf...' zegt Kees met een stem alsof hij net een grote schat heeft gevonden. 'Kom, we gaan iets op het muurtje spuiten!' Hij rent er vast vandoor.

Nu besef ik ineens weer waarom Kees en ik nooit samen spelen: Kees doet het liefste dingen die verboden zijn en absoluut niet mogen van mijn ouders. Maar ik ren er toch achteraan.

We staan bij het muurtje helemaal achter aan het veld en Kees begint meteen een K op het muurtje te spuiten. 'Stop!' zeg ik snel. 'Nee, niet Kees, je heet nu toch Roderik!' Kees spuit snel RODERIK voor de k. 'Roderik' staat er nu. 'En ik dan, ik wil er ook op!' zeg ik en ik spring een paar keer op en neer. Ik doe nooit zoiets spannends. ISABEL & spuit Kees er nog voor en hij spuit er ook nog ZIJN THE BEST achter. Ik kijk naar het kunstwerk op de muur. ISABEL & RODERIK ZIJN THE BEST! Als papa en mama ons niet zo willen noemen, dan verzinnen we wel wat anders om onze zelfgekozen namen beroemd te maken! 'Tatuu-taaaatu...' horen we in de verte.

'Politie!' sist Kees in paniek. Hij gooit het verfbusje snel in het slootje en we rennen in één ruk naar huis.

Ik bedenk tijdens het rennen dat het muurtje niet zo'n slimme keuze was van ons. 'Dat muurtje, daar fietst mama elke dag langs!' roep ik naar Kees, maar die lijkt zich lang niet zo druk te maken.

'Nou en? Voor haar zijn we Kees en Floor en die hebben daar niets mee te maken,' lacht hij stoer.

Als we de volgende dag uit school komen, nemen we toch geen risico en vluchten we meteen naar onze kamers. Mijn moeder zal zo thuiskomen, en we kunnen wel voorspellen dat ze boos zal zijn.

Boven op mijn kamer hoor ik hoe mijn moeder de sleutel in het slot steekt. Zodra ze de hal binnenkomt, begint ze meteen onze zelfgekozen namen te gillen.

'RODERIK EN ISABEL, kom NU naar beneden! JULLIE hebben op het muurtje geverfd! RODERIK EN ISABEL, NU naar beneden komen zei ik!'

We hebben allebei ons hoofd uit onze kamer gestoken en kijken elkaar aan.

'Ja ja, nu noemt ze ons ineens weer Roderik en Isabel,' moppert Kees. 'Maar ik heet geen Roderik meer, hoor. Ik wil toch liever Kees heten,' fluistert hij naar mij.

'En ik heet weer Floor,' zeg ik en we doen allebei onze deur dicht.

Een zelfgekozen naam is leuk, maar als je erdoor in de problemen komt, kun je maar beter de naam van je ouders houden!

Voetballen

Het is woensdagmiddag.
Sproet loopt over straat, samen met Spekkie.
Hij heeft een voetbal bij zich.
Af en toe geeft hij er een tikje tegen.
'Zullen we naar het trapveld gaan?' stelt hij voor.
'Dan kun je zien hoe hard ik schiet.'
Spekkie aarzelt.
Ze is goed in rennen en klimmen.
Van lezen houdt ze ook.
Maar voetballen...
Liever zou ze iets spannends doen.
Zoals iemand stiekem achtervolgen.
Dat zag ze een keer op tv.
'Zullen we anders eerst...' begint ze.
Ze maakt haar zin niet af.
Er rijdt een politie-auto langs.
'Zo, die gaat hard,' grinnikt Sproet.
'Die agent mag wel oppassen.
Straks krijgt hij nog een bekeuring.'
'Behalve...' zegt Spekkie,
'als er iets aan de hand is.
Dan moet de politie juist hard rijden.'
Ze kijkt de auto na.
'Hé, zag ik dat goed?
Volgens mij zit mijn neef achter het stuur.'
Sproet zet zijn voet op de bal.

'Je bedoelt Nelson?'

Spekkie knikt.

'Hij werkt al een maand bij de politie.'

Kom mee.

Ik wil weten of hij het is.'

Ze rennen de straat uit.

Daarna slaan ze een hoek om.

Verderop staat de politie-auto.

Hij wacht bij een stoplicht.

Als het licht groen is, slaat de auto rechts af.

'Die halen we nooit meer in!'

Spekkie kijkt teleurgesteld.

'Wel als we door het park gaan,' zegt Sproet.

'Dan snijden we een stuk af.'

Ik kom hier vaker, want mijn tante woont vlakbij.'

Ze trekken een sprintje.

En komen in een buurt met grote huizen.
Helaas zien ze de auto niet meer.
'Toch te laat,' zegt Spekkie sip.
Ze wil teruggaan.
Maar Sproet zegt: 'Wacht!
Volgens mij zie ik de politie-auto.
Aan het eind van de straat, op die oprijlaan.'
Ze gaan er snel heen.
Als ze dichterbij komen, zien ze het huis pas.
Het is wit, met een rieten dak.
Er ligt een grote tuin omheen.
Spekkie knippert even met haar ogen.
'Wauw,' fluistert ze.
'Dat is een mooie villa.'
'En zie je dat grasveld!' zegt Sproet.
'Daar zou ik graag een balletje trappen.'
Spekkie hoort het amper.
Ze heeft Nelson ontdekt.
Hij belt aan bij het huis, samen met een andere agent.
Een vrouw met grijs haar doet open.
'Het is heel, héél erg,' zegt ze overstuur.
'Mijn mooie ring is verdwenen.
Hij lag er vanmorgen nog.
Nu is hij opeens weg.
En er is meer aan de hand.
U moet snel iets doen!'
'Daarom zijn wij hier, mevrouw.'
De collega van Nelson praat rustig.

'Mogen we even binnen komen?'

We willen wat vragen stellen.'

'Natuurlijk,' zegt de vrouw.

Als de agenten in de gang staan, sluit ze haastig de deur.

Alsof ze bang is dat er nog meer verdwijnt.

'Hoorde je dat?' zegt Spekkie.

'Er verdwijnen spullen uit dit huis.

In ieder geval een ring.

Jammer dat de deur dicht is.

Ik had graag meer gehoord.'

'Ja, dat snap ik,' lacht Sproet.

'Jij bent altijd zóóó nieuwsgierig.'

'Vind je?'

Spekkie haalt haar schouders op.

'Jij wilt toch ook wel weten hoe dit zit?'

'Best wel,' geeft Sproet toe.

'Vooral omdat jouw neef hier is.

Zag je die handboeien aan zijn riem?'

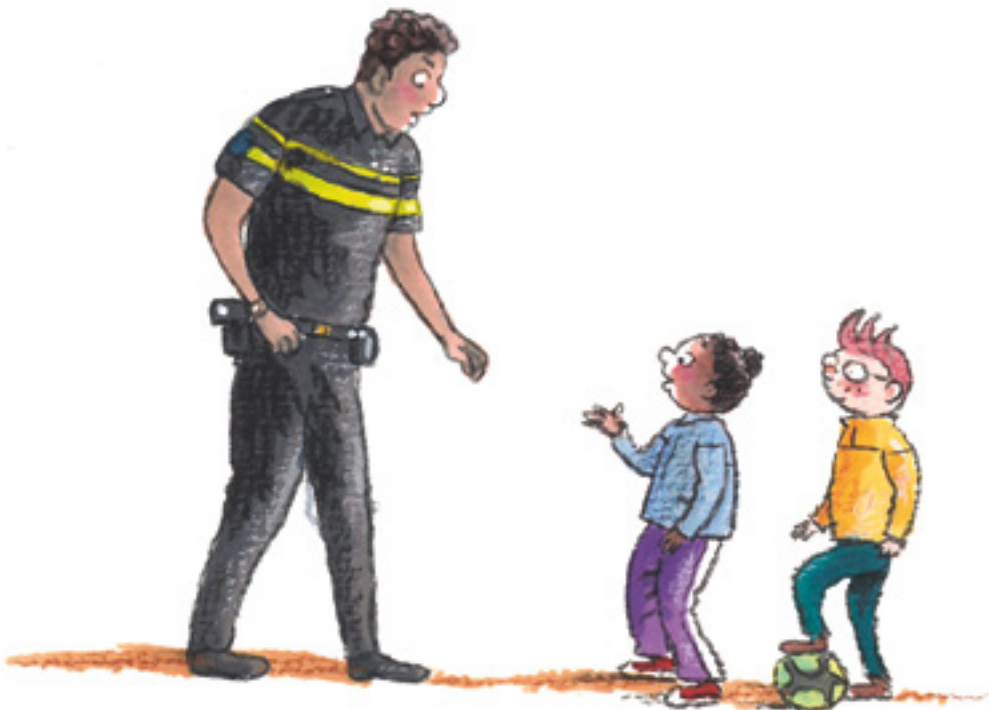
Spekkie knikt.

'Ik ga straks vragen of hij die al heeft gebruikt.'

'Vast wel,' zegt Sproet.

'Iedere dief die wordt gepakt, krijgt handboeien om.
Dat las ik pas in een boek.'
Hij legt zijn bal op de oprijlaan.
'Zullen we over schieten?' stelt hij voor.
'Dan gaat de tijd lekker snel.'
Spekkie gaat al klaarstaan.
Maar dan gaat de voordeur weer open.
Nelson komt naar buiten.
Haastig loopt hij naar de politie-auto.
'Hee, Marloes!' roept hij dan verbaasd.
'Wat doe jij nou hier?'
'We zagen je rijden,' legt ze uit.
'En we wilden weten wat je ging doen.'
'Marloes?' herhaalt Sproet.
Hij krabt in zijn kuif.

Op school noemt iedereen haar Spekkie.
Omdat ze vaak spekkies eet.
'Of wil je dat ik je Spekkie noem?' lacht Nelson.
'Ja, doe maar,' zegt Spekkie.
Ze klopt op haar broekzak.
'Al heb ik er vandaag maar één bij me.
Vertel, ben je al klaar?'
'Nee, nog lang niet,' zegt Nelson.
'Het onderzoek moet nog beginnen.
Maar ik vergat mijn opschrijfboekje.
Dat ligt nog in de auto.
En mijn baas wil dat ik alles opschrijf.
Alles wat mevrouw Hupjens vertelt.'
'Aha,' mompelt Spekkie. 'Gaat dat zo.'
Ze wil van alles vragen.
Of er veel weg is.
En wat dan allemaal...
Maar ze krijgt geen kans, want Nelson loopt weer naar
het huis.
Nu doet een jonge vrouw open.
Uit haar schort steekt een stofdoek.
Dat is vast de werkster, denkt Spekkie.
In zo'n groot huis is veel te poetsen.
Zelf woont ze in een rijtjeshuis, samen met haar moeder.
Zij doen altijd alles zelf.
Maar in zo'n villa kan dat niet.
Spekkie bekijkt opnieuw het huis.
De ramen beneden hebben luiken.

Boven is een rond balkon.
En in het rieten dak zit een raampje.
Zo'n kamer zou zij zelf wel willen!
Dan tikt Sproet op haar arm.
'Zullen we nu naar het trapveld gaan?'
'Oké,' zegt Spekkie.
Ze heeft het beloofd.
En wat je belooft, moet je doen.
Dat zegt haar moeder ook altijd.
Toch bleef ze liever hier.
Want Sproet heeft natuurlijk gelijk:
ze is best nieuwsgierig.
Heel nieuwsgierig zelfs.
Wie weet wat hier nog gebeurt.
Sproet merkt dat Spekkie aarzelt.
Want ze tuurt steeds naar het huis.
Dat wordt niks op het trapveld.
Dat weet hij nu al.
'Of wil je liever op Nelson wachten?'
vraagt hij daarom.
Spekkie kijkt hem dankbaar aan.
'Als dat zou kunnen...'
Daarna ga ik écht met je voetballen.'

